

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Ἐπὶ τοῦ ἤχου, « Vienni meco sol di rose,
τοῦ Μελοδράματος « Ernani. »

1

Ἐνα βράδυ τὸν χειμῶνα
Ὅταν εἴμεθα οἱ δύο
Κι' ἀψήφουσαμεν τὸ κρῦς
Κι' ὠμιλοῦσαμεν γλυκὰ,
Δὲν θυμᾶσαι πόσα λόγια,
Μὴ τὰ ἀπιστά σου χεῖλη,
Ὡ γλυκεῖα τότε, φίλη,
Μ' ἔλεγες ἐρωτικά;

2

Ἐλυσμένης τὰ πάντα
Καὶ τοὺς ὄρκους καὶ φιλίαν,
Ἐτὴν σκληρὰν σου τὴν καρδίαν
Κανὲν αἶσθημα δὲν ζῇ!
Ποῦ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη
Τῶν ἐρώτων ἡ γλυκεῖα,
Ποῦ ἐκείν' ἡ εὐτυχία,
Ποῦ τῶν πόθων ἡ πηγὴ!

3

Ἐ τοὺς ψευδεῖς σου τώρα ὄρκους
Ποῖος ἄρα νὰ πλανᾶται,
Καὶ φρονεῖ πῶς ἀγαπᾶται,
Κι' ὡς τρελλὸς σὲ ἀγαπᾷ;
Ἀς τὸ μάθῃ, ὅτι εἶναι
Εἰς σὲ μόνον δεδομένον
Τὸν ἀθῶον ἐρωμένον
Ἀσπλαγγνα νὰ ἀπατᾷ!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

1.

Πειρατὴς συλληφθεὶς προσήχθη ἐνώπιον
τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου δέσμιος διὰ ν' ἀ-
νακριθῇ καὶ λάβῃ τῶν πράξεών του τὰ ἐπί-
χειρα. Ἐρωτῶμενος λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου ἐν τίνι δικαίωματι καταμαστίζει
διὰ τῆς πειρατείας τὰ πελάγη καὶ κατα-
στρέφει τὴν ναυτιλίαν καὶ τὸ ἐμπόριον;
ἐν ἐκείνῳ τῷ δικαίωματι, βασιλεῦ, ἀπὴν-
τησεν ἀρόβως ὁ πειρατὴς, δυνάμει τοῦ ὁ-

ποίου καὶ σὺ κατερμημόνεις τὴν Οἰκουμένην.
Καὶ ὅμως, Μεγαλειότατε, ἐγὼ μὲν, διότι
ἐξασκῶ τὴν ἔργον μου δι' ἐνὸς πλοιαρίου,
ὀνομάζομαι πειρατῆς, σὺ δὲ, διότι
ἐξασκεῖς τὸ ἰδικόν σου διὰ μυριάδων
στρατιᾶς, ὀνομάζεσαι Αὐτοκράτωρ.

2.

Μεγάλης πόλεως κάτοικος περιφρονῶν
ἀσημάντου χωρίου κάτοικον, τὸν ἀπεκάλε-
σε χωριάτην. Ὁ περιφρονηθεὶς χωρὶς
ποσῶς νὰ δειλιάσῃ, ἀπῆντησεν ὑπομειδιῶν·
« ἔχεις δίκαιον, Κύριε, τὸ βλέπω καὶ ἐγώ·
» πλὴν συλλογίσου ὅτι, ἐγὼ μὲν, ἐπειδὴ
» εἶμαι ἀπὸ μικρὸν χωρίον, εἶμαι μι-
» κρὸς χωριάτης, σὺ δὲ ὡς κά-
» τοικος μεγάλου, ἀρμόζει, καὶ δὲν τὸ
» ἀρνεῖσαι, νὰ ὀνομάζεσαι καὶ μεγ-
» λος χωριάτης. »

3.

Ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς Σκωτίας Ἰακώβου
τοῦ Β'. καθρέθη δι' ἀπείθειαν ἱερεὺς τις
δυνάμει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων.
Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ἐτελεῖτο ἡ πράξις, ὁ
καθαιρούμενος σείων τὴν κεφαλὴν καὶ μυ-
κτριζόμενος ἔλεγε μόνος του. « Αἶ, ἡ
» πράξις αὕτη σαμπόσας μυριάδας ψυχῶν
» ἔχει νὰ κατευοδώσῃ εἰς τὸν ἅδην ἄ-
» ναυλα! » « Καὶ πῶς; τὸν ἠρώτησεν
ἡ παρατυχοῦσα Ἀρχή, « μὴ μελετᾷς καμ-
» μίαν στάσιν κατὰ τῶν καθεστώτων; »
« Ὁχι, ἀπῆντησεν ὁ καθαιρεθεὶς, ἀλλ' ἐ-
» συλλογίσθηκα νὰ κάμω τὸν ἱατρόν. »

4.

Ἱεροκῆρυξ ἐρμηνεύων ποτὲ ἀπὸ τοῦ Ἀμ-
βωνος τοὺς Μακαρισμοὺς εἰς τοὺς ἐκκλη-
σιαζομένους, ἐγρονθοκόπει ὡς σκιαμάχος
καὶ ἐμεγαλοφώνει ὡς μαινόμενος, διότι ἐνό-
μιζεν, ὡς συνήθως γίνεται, ὅτι τὰ σχήμα-
τα καὶ μάλιστα τὰ θεατρικὰ, καὶ αἱ φωναὶ

καὶ μάλιστα αἱ ἑξάλλοι καὶ ἄγρια, δι-
δουσιν οὐσίαν εἰς τὸν λόγον καὶ ἐνέργειαν.
Εἰς τὴν διδαχὴν ἐκείνην εὐρέθη καὶ τις
ἡγεμονίς, γνωρίμη εἰς τὸν Ἱεροκλήρυκα.
Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν λοιπὸν πλησιάσας πρὸς
τὴν Κυρίαν ὁ Ἱεροκλήρυξ τὴν ἠρώτησε, πῶς
ἐφάνη εἰς αὐτὴν τῶν Μακαρισμῶν ἡ Ἑρμη-
νεΐα; Καλλίστη, ἀπεκρίθη ἡ Κυρία, ἀλλὰ
παρελείψατε, ἀγιώτατε πάτερ, τὸν οὐσι-
ωδέστατον Μακαρισμὸν. « Μακάριοι ὅσοι
» δὲν εὐρέθησαν εἰς τὴν διδαχὴν Σας. »

Γυναικεῖον Στρατήγημα.

Τοῦ περιφήμου ἀγαματοποιοῦ Πραξι-
τέλους τὰ ἔργα ἀείποτε ἐθαυμάσθησαν
τούτων δὲ διαπρεπέστατα, διὰ τὰ ὅποια
καὶ ὁ ἴδιος ἐμεγαλοφρόνει, ἦσαν δύο· εἰς
Σάτυρος καὶ εἰς Ἑρως. Ἡ διαβόητος Φρύ-
νη, τῆς ὁποίας ὁ ἐρομυλῶφρος ἦτο ἐραστής,
ἐζήτηε παρ' αὐτοῦ τὸ κάλλιστον τῶν ἔρ-
γων του, ὁ τεχνίτης ὑπέσχετο, ἀλλ' οὐδέ-
πατε ὠμολόγει ποῖον τῷ ἐφαινετο κάλ-
λιστον. Ἡ πανοῦργος Φρύνη εἶχεν ἐρμη-
νευμένον τὸν ὑπρέτην της τὸ ἐξῆς τέ-
χνασμα. Ἐνθ' διήρκει μεταξύ Φρόνης καὶ
Πραξιτέλους ὁ ἐπαγωγὸς διάλογος, εἰσέρ-
χεται δρομαῖος ὁ ὑπρέτης καὶ ἐναγωνίως
λέγει, « πυρκαϊὰ ἐξερρήγῃ εἰς τοῦ Πραξι-
» τέλους τὸ οἶκημα καὶ κινδυνεύουσι πάντα
» σχεδὸν τὰ ἐν αὐτῷ ἔργα του ν' ἀποτε-
» ροθῶσι. » Ταραχθεὶς διὰ τὴν εἰδήσιν ὁ
Πραξιτέλης, ἔδραμεν ἔξω καὶ ἔλεγεν· « ἀ-
» πώλεσα τοὺς κόπους μου, ἂν κατ' ὁ Σάτυ-
» ρος καὶ ὁ Ἑρως. » « ἡσύχασε, Πραξιτέλη,
» καὶ μὴ ταράττεσαι, ἐφώνησεν ἡ Φρύνη·
» διότι ἐκ τῆς πλαστῆς ταύτης εἰδήσεως
» ἐφωράθης ποῖον τῶν τεχνουργημάτων σου
» θεωρεῖς ἀριστούργημα. » Οὕτω λοιπὸν ἡ
πανοῦργος Φρύνη παγιδεύσασα τὸν Πραξι-
τέλην, ἔλαθε δι' ἐκυτὴν τὸν Ἑρωτα. (Παυσ.
Α'. κ'. 1.) *

**

ΓΝΩΜΙΚΑ.

- 'Ο Θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ.
- Τὰ φέρεי ἡ ὥρα, χρόνος δὲν τὰ φέρει.
- 'Ο παῖς εἶναι ἱατρός.
- Ἀργυρο τὸ μίλημα, χρυσοὺς τὸ σῶπα.
- Οἱ πολλοὶ καραβοκυραῖοι πνίγουν τὸ καράβι.
- Ἡ νύφη 'ς τὰ πεθερικά χωρὶς γαμβρὸν τί θέλει;
- Τοῦ παιδιοῦ ἡ κοιλιὰ κοφίνι,
καὶ τρελλὸς ὅπου τοῦ δίνει.
- Κάθισε στραβά, μόνον κρίνει ἴσια.
- 'Όπου φτεῖ τὸν οὐρανὸν, φτεῖ τὰ μευτρά του.
- Τ' ἄλγο που χαρίζουσι 'ς τὰ δόντια μὴ τὸ βλέπτῃς.
- Τὸν ξένον εἰς τὸ σπῆτι σου γιὰ μαρτυρίαν τὸν ἔχῃς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Παρά πάντων τῶν ἀνθρώπων ὡς θεὸς ἐδοξαζόμεν,
καὶ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὡς τοιοῦτος ἐτιμώμην.
Ἐάν θέλῃς νὰ με εὕρῃς, μάθε ὅτι τ' ὄνομά μου
Ἄπο σύμφωνα ἀρχίζει δύο· ἀλλ' ὃ συμφορά μου!
Ἄν τὰ ἀρκτικά στοιχεῖα ἤθελες νὰ ἀποβάλῃς,
Ἐπειδὴ στολὴν ἀρχεῖαν ἐν τῷ ἅμα θὰ μοῦ βάλῃς,
Εἰς τετράποδόν τι ζῶον θὰ με ἴδῃς μορφομένον.
Ἀναγκαῖον μὲν, ἀλλ' ὅμως λίαν καταφρονημένον.
Ἰσως εἰς αὐτὸ τὸ ζῶον σὺ δὲν ἔχεις τόσην κλίσιν,
Δι' αὐτοῦ ὅμως θὰ εὕρῃς τοῦ αἰνίγματος τὴν λύσιν.

M. M. H.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ Δ'. φυλ. αἰνιγμάτων.

τοῦ α'.

Μορφοῦς-Ὁρφεύς.

τοῦ β'.

Κεράσι.

τοῦ γ'.

Φέρετρον.